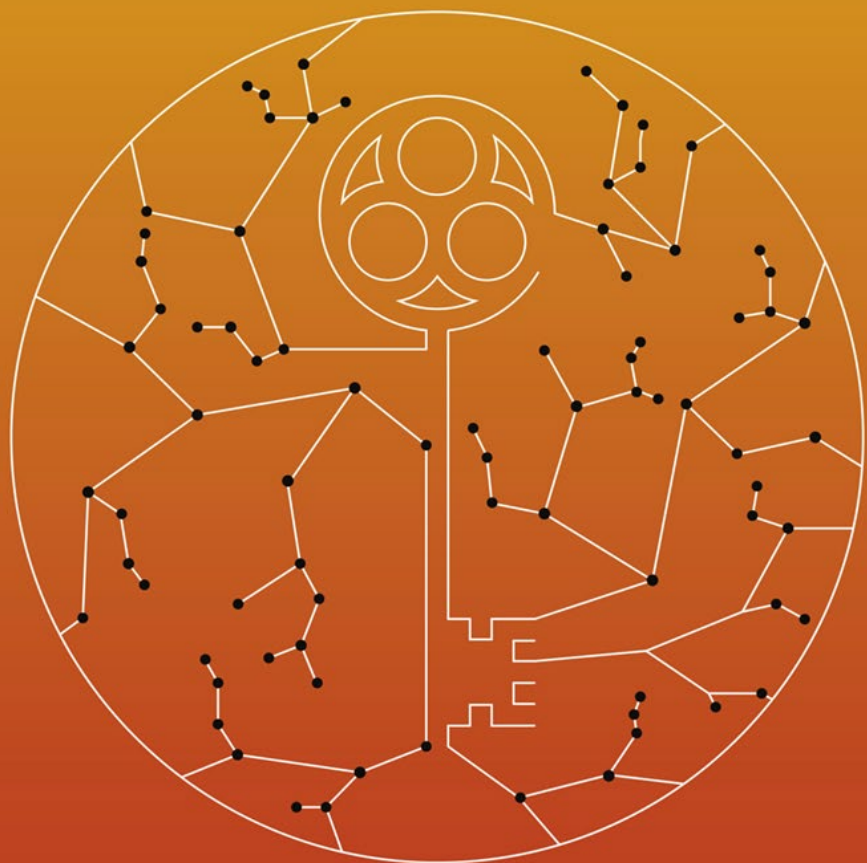

DIABOLSKÝ OSTROV

ĎALŠÍ MYSTERIÓZNY TRILER OD AUTORA
BESTSELLEROV *VÝKRIK* A *KOMPLOT*

Ljndeni

NICOLAS BEUGLET

Diabolský ostrov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Nicolas Beuglet
Diabolský ostrov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DIABOLSKÝ OSTROV

Nicolas Beuglet

DIABOLSKÝ OSTROV

Ljndeni

Venujem svojej žene Caroline
a našim dvom deťom Juliette a Eve.

Zoznámte sa s príbehmi predchádzajúcich kníh

V románe *Výkrik* vyšetruje nórska inšpektorka Sarah Geringėnová záhadnú smrť pacienta psychiatrickej nemocnice Gaustad v Osle. V priebehu pátrania sa zoznami s francúzskym novinárom Christopherom Clarenceom. Pomáha mu zachrániť Simona, chlapca, ktorého si Christopher nedávno adoptoval. Ťažko skúšaní Sarah a Christopher sa do seba zalúbia. To je niečo, čo Sarah nečakala. Celý život ju totiž z neznámeho dôvodu prenasledoval pocit viny a neverila, že má ešte právo na šťastie.

V *Komplote*, ktorého dej sa začína rok po udalostiach z románu *Výkrik*, sa pár nasťahuje do spoločného bytu a Sarah verí, že s Christopherom a Simonom konečne nájde aspoň trochu pokoja. Príde však naliehavá žiadosť, aby sa dostavila na nezvyčajné miesto zločinu. Poveria ju vyšetrovaním vraždy premiérky krajiny. Príde na stopu tisícročnému sprisahaniu a odhalí spôsob, ktorým muži celé veky oberali ženy o moc. Vyšetrovanie vo Vatikáne sa chýli ku koncu, no za búrlivých okolností ju šokujúco obvinia z vraždy pápeža. Sarah sa vo väzení uzavrie pred svetom, ba zájde tak ďaleko, že sa rozíde s Christopherom, lebo nechce dopustiť, aby si čakaním na ňu pokazil život.

Príbeh románu *Diabolský ostrov* sa začína rok po jej uväznení...

Otvorila oči a zahľadela sa na strop cely. Odkiaľsi prichádzal hluk, ktorý ju zobudil. Stále omámená liekmi proti úzkosti a s ťažkou hlavou sa namáhavo nadvihla na lôžku a rozhliadla sa.

Z chodby prenikalo popod pancierové dvere mdlé svetlo a rovnako bledé číslice na budíku ukazovali päť hodín päťdesiattri minút. V diaľke si unavene priadla ventilácia, kdesi zachrčal kašeľ a vzápätí zavýzgal preležaný matrac. Vonku sa vietor preháňal okolo plota s ostnatým drôtom a tlmene nariekal. Všetko ako zvyčajne. Aspoň sa tak zdalo.

Isteže, nastávajúci deň bol pre ňu výnimočný. Väznica a ani tristo väzňov v nej však nemali nijaký dôvod vybočiť zo zabehnutých kolají.

Zadržala dych. Nastražila uši a zachytila nezvyčajné vibrácie, ktoré sa odlišovali od známeho väzenského bzukotu. Nejasný, sotva počuteľný zvuk neznel zreteľnejšie, ani keď zistila, odkiaľ prichádza: z bloku väzenských dozorcov. Z hučiacich hlasov zaznievala nervozita.

Odstrčila prikrývky a položila vystreté chodidlá na ľadovú dlážku. Obišla toaletu, z ktorej sa šíril ostrý zápach moču, rukou pohľadila roh umývadla a zastala pred ťažkými zelenými

dverami. Oči mala na úrovni priezoru. Ruch a lomoz tam zneli jasnejšie.

Pritisla ucho na studený kov dverí a tentoraz si bola istá, že sa niekto blíži. Podľa rytmu štrngania zväzku kľúčov na opasku usúdila, že osoba kráča rezko až náhlivo.

Celou odrazu zaduneli dva pravidelné údery. Vzápätí v zámku zarachotil kľúč, pánty zaškrípali.

„Sarah Geringénová, obleč sa.“

Z chodby vrazilo do cely belavé svetlo a zaútočilo na ňu rovnakou brutalitou ako rozkaz, ktorý jej chrstli do tváre.

„Prečo?“ odvrkla podráždene Sarah a zabodla sa pohľadom do ženy. „Vychádzku mám naplánovanú na ôsmu ráno. Nie je ani šesť hodín.“

Dozorkyňa natlačená v uniforme ako jaternica sa poškriabala na dvojitej brade, akoby ju uštipol komár.

„Niekto sa chce s tebou stretnúť.“

„Kto?“

„Neviem. A mám inú robotu ako odpovedať na tvoje otázky.“

Sarah sa skúmavo zahľadela na ženu, s ktorou sa zhovárala. Ako kedysi. Pri vypočúvaní podozrivých. Prílišná horlivosť, prehnane autoritatívne správanie, nervózne pohyby. Nie, táto žena nie je v pohode.

Dozorkyňa naozaj nebola vo svojej koži. Buď mala problém uposlúchnuť rozkaz, o ktorého splnenie ju požiadali, alebo sa bála prezradiť Sarah identitu návštevníka.

Obe ženy prechádzali okolo pancierových dverí, za ktorými spali čierne duše ostatných väzňov. Z ciel sa šíрили chlóróvé výpary čistiacého prostriedku, no pach potu neprekryli.

„Pohni sa!“

Náhla zmena v časovom harmonograme narušila psychickú prípravu, ktorú Sarah podstúpila pri predstave mimoriadneho dňa. Dnes ju majú prepustiť. Len čo vytiahne päty z nápravného

strediska v Osle, vrhnú sa na ňu novinári. „Cítite úľavu, že vás zbavili viny v súvislosti s vatikánskym prípadom, alebo hnev pri pomyslení na rok strávený za mrežami?“ „Aké máte plány?“ Mlčí. Nezmôže sa na odpoveď. V dave zvedavcov zbadá Christophera, no ovládne sa a nejde za ním. Mama so sestrou ju chcú vyobjímať, otec sa drží v ústraní ako zvyčajne. Po príchode do rodičovského domu im naservíruje, čo túžia počuť: je šťastná, že je opäť na slobode.

„Kam vlastne ideme?“ spýtala sa.

„Do kancelárie riaditeľa.“

„Chce sa so mnou stretnúť?“

„Povie ti to osobne.“

Dozorkyňa už zaklopala na riaditeľove dvere.

„Ďalej!“ odvetil priškrtený hlas.

Sarah sa zhlboka nadýchla. Uistila sa, že stojí oboma nohami pevne na zemi. Riaditeľ väznice vstal od stola, aby jej podal ruku, no ona sa nepohla z miesta. V miestnosti sa nachádzala ešte jedna osoba.

„Stefena Karlstroma vám azda nemusím predstavovať,“ povedal nízky muž v okuliaroch.

Hranaté plecia, vek štyridsaťpäť až päťdesiat rokov, vyholená hlava. Osloský policajný riaditeľ vykročil k Sarah.

„Som... Som šťastný, že ťa vidím,“ prihovoril sa jej.

V priebehu roka schudla o desať kíľ a donedávna štíhla postava pôsobila hrozivo vychudnutým dojmom. Vlasy nemala vyčesané do vrkoča na temene hlavy, ale nosila krátky rozstrapatený účes, ktorý dal vyniknúť ľadovo modrým očiám. Kam sa podela jeho spolubojovníčka zo špeciálnej jednotky, s ktorou si tak dobre rozumel? Čo sa stalo s inšpektorkou vzbudzujúcou rešpekt, ktorej šéfoval takmer desať rokov?

„Prečo si prišiel?“ spýtala sa.

„Sadni si, prosím,“ požiadal ju.

Sarah sa tá ceremónia nepozdávala. Natahovali čas, všetko bolo priveľmi strojené. Urobila, čo povedal, aby to čo najskôr mala za sebou.

Stefen rozprával, akoby odriekal učivo, ktoré si vtĺkol do hlavy na poslednú chvíľu.

„Bohužiaľ, nemám pre teba dobrú správu.“

Nemihla ani okom.

Riaditeľ sa pomrvil a kožené kreslo pod ním zavŕzgalo.

„Ide o tvojho otca. Už nie je medzi živými.“

Stefenovi sa v tichu ťaživo ako väzenské múry zlomil hlas.

Odmietla tú informáciu prijať. Správa nezapadala do plánu, ktorý si tak starostlivo pripravila na tento deň.

„O jeho smrti sme sa dozvedeli dnes v noci,“ vysvetľoval.

Tentoraz ju slovo smrť zasiahlo, ale bolesť sa nedostavila hneď. Vyrastala s otcom, no vlastne ho vôbec nepoznala. Kým pracoval a ona so sestrou boli ešte deti, odchádzal za vojnovými reportážami na opačný koniec sveta. Po návrate takmer neprehovoril a nezúčastňoval sa na rodinnom živote. Po odchode do dôchodku ostal doma, mlčanlivý a vždy odmeraný. Žil s nimi, no akoby tam ani nebol. Z čisto racionálneho hľadiska sa jeho smrťou takmer nič nezmenilo. Sarah však v hĺbke srdca cítila, že sa v nej niečo zlomilo. Nemohla si pomôcť, hrdlo sa jej stiahlo.

„A prečo si mi to prišiel oznámiť práve ty?“

Stefen zopál ruky a zhlboka si vzdychol.

„Lebo ho zavraždili.“

Akoby jej v hlave vybuchla nálož, uvoľnený adrenalín sa rozšíril do celého tela. Odrazu sa jej zdalo, že sa prebrala z dlhého spánku.

„Zavraždili? Môjho otca?“

Stefen prikývol.

„Je mi to tak ľúto, Sarah, ja...“

„To nedáva zmysel. Žiadny zmysel!“

Riaditeľ väznice si počúchal plešatú hlavu.

„Viem, ťažko tomu uveriť.“

„A mama?“ spýtala sa Sarah a náhle sa roztriasla.

„Je v poriadku. Nebola v tom čase doma. Odišla k tvojej sestre. Chceli prísť spolu po teba, keď ťa prepustia.“

„Ale to nie je možné! Čo sa vlastne stalo?“

„Ktorási suseda šla vyvenčiť psa a ten začal pred bránou svojich rodičov štekať. Nevládala ho zadržať, bežal k domu a podarilo sa jej ho dohoniť až na schodisku. Dvere boli vylomené. Na volanie nikto neodpovedal. Rýchlo zalarmovala políciu. Bolo pol jedenástej. Hliadka, ktorú vyslali na miesto, objavila mŕtvolu v pracovni na poschodí.“

Potlačila nevoľnosť.

Stefen k nej natiahol ruku, ale odstrčila ju.

„Ako zomrel?“

„Zatiaľ nevieme. Na mieste pracujú znalecké tímy. V tejto chvíli je jasné iba to, že vchodové dvere niekto vylomil.“

„Nevydarená lúpež,“ šepľala Sarah.

Zdalo sa, že Stefen hľadá slová. Visela mu na perách pripravená zachytiť prvé, ktoré vypustí z úst. Pozrel sa jej priamo do očí.

„Sarah, stav, v akom našli tvojho otca, a spôsob, akým to bolo zinscenované, nasvedčujú, že nejde o prácu lupiča prichyteného pri čine.“

Po ceste sa rútilo BMW s pohonom všetkých štyroch kolies a znakom nórskej polície. Vírilo mračná suchého lístia. Aspoňže sa Sarah vďaka skoršiemu prepusteniu z väzenia vyhla obávanému náporu novinárov. Inšpektorka si v tichu za oknami auta oprela hlavu o opierku zadného sedadla.

V dialke rozoznala gaustadský kopec a budovu psychiatrickej nemocnice v rekonštrukcii. Pocítila pálenie v jazve pri pravom oku a spomenula si na peklo, keď budovu zachvátil požiar. Kiež by už nikdy neprekročila prah toho miesta. Stefen sa odvážil prerušiť mlčanie.

„Chceš, aby sme zastavili a kúpili niečo pod zub?“

„Ďakujem,“ odvetila Sarah a otočila sa k nemu.

Zbadala obrúčku na jeho prstenníku.

„Máte dieťa?“ spýtala sa.

„Čože?“

Bradou ukázala na prsteň.

Očividne ho tým uviedla do rozpakov.

„Nie, zatiaľ nie. Sme svoji len krátko, chápeš. Vzali sme sa pred piatimi mesiacmi.“

„To ma teší.“

Znova sa rozhostilo ticho.

Čím bližšie k fjordu, tým bol vzduch vlhkejší. Z hlbiny sa plazila hmla a zľahka sa obtierala o karosériu auta.

„Koho poverili vyšetrovaním?“

Veliteľ hneď neodpovedal, obhrýzal si bruško palca.

„Keby to záviselo iba odo mňa, ten prípad by som dal tebe. No dobre vieš, že by to neprešlo na vyšších miestach. Prokurátor nikdy neschváli...“

„Zabudni na to, že budem sedieť so založenými rukami, kým bude niekto z mojich kolegov vyšetrovať vraždu môjho otca.“

„Viem. Práve preto som dal dokopy špeciálnu zostavu.“

„To znamená?“

„Oficiálne nebudeš v prípade vystupovať ako vyšetrovatelka. Poveril som iného človeka. Sľubného mladého absolventa, ktorý ti nechá voľné pole pôsobnosti, aby si mohla spoza opony viesť vyšetrovanie.“

„Určite?“

„Sám som ho prijal.“

„A ak ho niekto vyhodí?“

„Ubezpečil som ho, že ho budem kryť, a aj to urobím.“

„A zvyšok tímu?“

„Iba zopár ľudí, aby sa minimalizovalo riziko úniku informácií. Súdneho znalca poznáš. Thobias Lovsturd.“

Spomenula si na srdečný vzťah, ktorý počas vyšetrovania v gaustadskej nemocnici nadviazala so starým a trochu pochybým súdnym lekárom. O jeho lojalite nepochybovala.

„Pokiaľ ide o vedeckú stránku vyšetrovania, zveril som ju mladšej začiatočnici. Si pre ňu vzor. Bude mlčať ako ryba. A keby sa vyskytli nejaké opletačky, aj ona sa môže spoľahnúť na moju ochranu.“

Sarah si uvedomila, aké riziká pre ňu Stefen podstupuje.

„Ďakujem,“ povedala.

„Musíš pracovať nenápadne, a najmä buď opatrná. Viac od teba nežiadam. To, čo urobili tvojmu otcovi, svedčí o nenávisti najhrubšieho zrna.“

Ešte jej rezonovali v hlave Stefenove slová, keď uvidela prvé domy v štvrti, kde bývali jej rodičia. Začala ich jeden po druhom rátať, ako to robievala v detstve pri každom návrate po víkendech s tvárou pritisnutou na okno auta. Staré duby, ktoré boli kedysi dávno jej priateľmi, dnes hompálali holými konármi ako znetvorenými končatinami. Pokračovala v odpočítavaní, až kým sa hmla nesfarbila modravým svetlom. Policajné majáky.

A potom ho zbadala, ako sa týči na vršku. Obrisy jeho masívnej konštrukcie boli čoraz bližšie. Dom jej detstva. Nikdy by jej nezišlo na um, že pri ňom jedného dňa budú policajné majáky predvádzať svoj zlovestný tanec.

Strhla sa zo zamyslenia. Dvere na strane vodiča sa nečakane zaplesli. Stefen stál už vonku a vyhrňal si golier bundy na vyholenú šiju.

Vôňa vlhkej hliny a zima bodajúca do pokožky prebudili jej otupené zmysly. Podišla k bránke, pred ktorou sa nejasne črtala postava hliadkujúceho policajta.

Zdravou rukou pozdravil nadriadeného, druhú mal v sadre.

„Dôstojník Koll, predstavujem vám inšpektorku Sarah Geringenovú,“ prihovoril sa mu Stefen.

Strážnik mierne kývol hlavou na pozdrav a nadvihol trochu privysoko žltočiernu pásku, ktorou zamedzili vstup na pozemok.

Chvíľku sa zdalo, akoby chcel Stefen niečo dodať. No pre Sarah nebolo v tej chvíli nič dôležitejšie, ako vojsť do domu.

Do tichého a sivého skorého rána sa v nepreniknuteľnej hmle, ktorá ich obklopila, ozývalo škrípanie jej podrážok na bielom štrku prístupovej cesty. Hmla bola taká hustá, že Sarah chvíľu trvalo, kým rozoznala kontúry starého orecha odnepamäti sa tý-

čiaceho nad domom. Hrčovitý strom, na ktorý so sestrou liezli a vymýšľali si príbehy o pirátoch a krajinách s detskými hrdinami. Pred očami sa jej vybavil otec, ako hrabe suché lístie, a mama volajúca k stolu.

„Sarah... Si v poriadku?“

Mlčky sa znova pohla vpred.

Vchodové dvere boli privreté. Keď ich chcela otvoriť, niekto ju chytil za plece. V zlomku sekundy schmatla za zápästie ruku, ktorá na ňu siahla, a bola by ju vykrútila, no v poslednej chvíli sa spamätala.

Stefen hľadel na ňu s obavami zmiešanými s bolesťou. V pomykove uvoľnila zovretie.

„Už nie si vo väzení...“

Gestom mu naznačila, že sa ospravedľuje.

„Nezabudni na toto,“ pripomenul Stefen a podal jej pár gumených rukavíc a návleky na nohy.

V predsieni stál na zvyčajnom mieste odkladač pult z bielej jedle. Ťažký luster tu visel v celej svojej hrozivej nádhere. Sarah stúpila na prvý schod a jedna doska zaškrípala. Lata, ktorej opravu mama ustavične otcovi pripomínala, no on trávil celé dni v záhrade alebo osamote v pracovni. Stúpala vyššie. V hrdle a žalúdku jej znova navrela hrča. Do pľúc sa jej dostávalo čoraz menej kyslíka. Na poschodie vyšla celkom udýchaná. Stefen už na ňu čakal pred dverami na konci chodby. Viedli do otcovej pracovne, z ktorej prenikalo nemocničné svetlo.

Oprela sa o stenu. Stefen sa pohol, že jej pomôže, no zdvihla ruku. Silou vôle napla svaly, a keď vykročila, znova pripomínala inšpektorku, ako ju poznali kolegovia: pokojnú, no odhodlanú. Stefen jej podal plynovú masku.

„Zatiaľ nemáme výsledky z prvých odobraných vzoriek. O chvíľu pochopíš, prečo sme opatrní.“

Zarazene si nasadila masku a pritiahla popruhy.

Do tej miestnosti nevkročila celú večnosť, a zdalo sa, že sa v nej nič nezmenilo. Pred vysokým polkruhovým oknom vznešene ako oltár stál písací stôl z dubového dreva. Nástenná knižnica bola po strop napchatá knihami o histórii a vo vzduchu sa zbožne vznášala vôňa vosku. Dievčatá neboli v otcovom svätostánku vítané. Nikdy ich nezavolať a občas sa tam osamote zatvoril aj na niekoľko hodín, ale Sarah doň párkrát vstúpila, vždy potajomky, a cítila sa tam pod ochranou ako v kukle.

Reflektory na vysokých nohách teraz zalievali miestnosť sterilným nemocničným svetlom. Pohybovali sa v ňom dve osoby. Technička z forenzného oddelenia polície bola od hlavy po päty odetá v kombinéze. Pri otvorenom kufríku s lekáorskými inštrumentmi čupel súdny lekár s vlasmi prekrytými čepcom a s maskou na tvári.

„Prišla inšpektorka Geringėnová,“ oznámil Stefen.

Súdny lekár sa vystrel a s námahou vstal.

Priateľsky Sarah mávol, no nestihla mu odzdraviť. Pri pohľade na scénu svedčiacu o brutálnom násilí zmeravela od hrôzy.

Na zemi ležala na chrbte obnažená mŕtvola. Celé telo pokrýval biely prášok. Divný prach sčasti maskoval vrásky starého pána, rozťahnutá pokožka mu ovísala na kostiach ako roztopený plast.

Od rozrušenia prerývane dýchala. Vykoľajilo ju to väčšmi, než čakala. Napravila si masku na tvári, aby získala trochu času.

„Zvládneš to?“ spýtal sa Stefen.

Prikývla, no pohľad na otcove končatiny jej vyrazil dych. Konce prstov na rukách a nohách mal opuchnuté, pokožka sa mu miestami tak vydula, že krvavé pľuzgieri vyzerali, ako by mali už-už prasknúť, na iných miestach už boli viditeľné gangrény, ktoré napádali tkanivo ako lepra a šíril sa z nich hnilobný zápach.

Ešte väčší šok jej spôsobil pohľad na tvár, ktorému sa spočiatku vyhýbala. Stopy po neznesiteľnom utrpení pod alabastrovo bielym nánosom znetvorili črty človeka, ktorý bol jej otcom: kútiky úst mal natrhnuté a krv sa mu v nich zrazila do gaštano-vohnedých hrudiek. Najstrašnejší bol však des v mŕtvych očiach muža. Dodával mu výraz stelesnenej hrôzy.

Oprela sa o stenu, zviezla sa na zem a zopla ruky. Nemohla uveriť tomu, čo videla, a vôbec si nebola istá, že znesie čo i len spomienku na ten pohľad.

„Sarah,“ prihovoril sa jej Stefen a pokľakol k nej, „podme odtiaľto.“

„Poznáme príčinu smrti, Thobias?“ horko-ťažko vysúkala Sarah otázku pre súdneho lekára.

„To je práve ten problém,“ začal. „Žiadne z viditeľných zranení nemohlo zapríčiniť smrť. Stále neviem, čo spôsobilo zástavu srdca. Jediné, čo...“

„Čo je to za biely prášok?“

„Analyzujeme ho. Obávame sa, že to je *Bacillus anthracis*, hydrazín alebo fenarsazínchlorid. To by nám mohlo pomôcť správne zacieliť diagnostiku. Ale nepredbiehajme, nič nie je isté.“

„A odtlačky vraha či vrahov? Máte niečo... čokoľvek?“ zvolala Sarah na techničku, ktorá stála pri okne a práve vložila do nádobky vlákno z koberca.

Hlas, ktorý jej odpovedal, znel mladistvo a tlmene.

„Zatiaľ nie, ale ešte sme sa nepustili do analýzy odobraných vzoriek.“

Sarah sa so zaťatými päťami otočila k súdnemu lekárovi. Dýchala čoraz plytšie.

„Chceli ste povedať, že jediné, čo...“

„Áno, váš o... obeť vykazuje zranenia hornej časti hrtana a na vstupe do pažeráka. Pokiaľ ide o žalúdok, pripadal mi na pohmat veľmi napnutý. Možno teda predpokladať, že obeť bola donútená zjesť cudzí predmet, ktorý jej uviazol v tráviacom systéme.“

Nariadila súdnemu lekárovi, aby zaviezol telo do centra medicínsko-súdnej expertízy a urobil pitvu. Zadržala nevoľnosť, vbehla do kúpeľne, rýchlo si strhla masku a vyvracala sa do umývadla. Keď znova nabrala dych, vypláchla si ústa a umyla tvár. Sadla si, oprela sa o vaňu a spustila hlavu do dlaní. Absurdné. Nemohli ho zabiť za takých okolností! Nie jej otca. Nie toho pokojného muža s čistou minulosťou.

„Smiem vojsť?“ spýtal sa Stefen.

„A čo ak tou vraždou mierili na mňa?“

„Prečo sa pýtaš?“

„Neviem. Pripadá mi to ako zvláštna náhoda, že ho zavraždili deň pred mojím prepustením z väzenia.“

„Myslíš si, že ti chce niekto niečo naznačiť, alebo sa ti pomstíť?“

Pokrčila plecami.

„V oboch prípadoch by malo byť posolstvo pre teba jasne čitateľné. Napadá ti, čo by ti takto naaranžovanou scénou chceli odkázať?“

„Nie. Vôbec nič.“

„Možno mal tvoj otec...“

„Sú všetci zločinci, ktorých som zatkla, stále za mrežami?“ spýtala sa Sarah.

„Áno. A ešte dlho budú.“

„Ale prečo to vrah urobil včera? Tesne pred mojím prepustením.“

„Možno iba preto, lebo bol tvoj otec sám. Bolo to jednoduchšie.“

Začala chápať, že bude musieť pripustiť hypotézu, na ktorú od začiatku odmietala myslieť. Pretože poznala len jedno vysvetlenie vraždy. Rovnako desivé ako znetvorená tvár mŕtvol: jej otec nebol ten, za koho sa vydával.